

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. április 14.
(vasárnap)

Szepesy László

KRISZTUSBAN MINDEN A MIÉNK

Énekek: 55, 225,1-4, 62,2, 225,5-8

Lekció: Kolossé 2,8-10.16-23

Alapige: 1Péter 1,3

„Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott;”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hiszen azért teremtettél, azért őriztél és azért váltottál meg bennünket, hogy Téged személyesen, hit által, Igédből megismerve eljussunk annak boldog felismerésére, hogy méltó vagy a mi imádatunkra, hódolatunkra, méltó vagy arra, hogy Neked adjuk és szánjuk oda életünket, hogy Neked szolgáljunk, és valóban Téged tartunk a legfőbb jónak az életben, hogy Téged szeressünk, és csak Benned bízunk. Méltó vagy arra, hogy minden nap hódolattal Eléd boruljunk mindazért, aki vagy, fenségedért, jóságodért, hatalmadért, bölcsességért, hosszútűrésedért, irgalmadért, és mindazokért a munkáidért, amiket tettél, amiket Igédben kijelentettél, és amelyeknek mi is tanúi lehetünk a hét-köznapok során. Hiszen látjuk, hogy őrzöl meg bennünket a hitben minden bukásunk, tévelygésünk közepette is, hogyan juttatsz minket erőről erőre akkor, amikor nehéz időszakunk van a munkában, vagy problémák vannak a családban, vagy egyszerűen csak saját bűnös óemberünktől szenvedünk. Mindezek közepette láthatjuk, ki vagy Te, hogyan szeretsz, tartasz, őrzöl, ve-

zetsz bennünket, és ezért is méltó vagy, hogy Téged dicsőítsünk és magasztaljunk. Erre indít minket az is, ha meggondoljuk, hogy a mennyei seregek sokasága is Előtted borul le, Téged dicsőít szózáttal, őszinte hittel, őszinte szívvel, de szolgálattal is.

Köszönjük Neked, hogy ezt a mai napot is elkészítetted számunkra. Köszönjük, hogy bár a világ Rólad nem beszél, hanem csak háborúkról, válságokról, különféle gonosz cselekedetokről, mi mégis hihetjük, hogy ebben a kaotikus világban mégis Te vagy az Úr, a Te akaratod, terved folyamatosan megvalósul, előrehalad afelé a cél felé, amit Te meghatároztál és elrendeltél. És vallhatjuk, Urunk, hogy nekünk is a legfőbb örömünk és feladatunk, hogy Téged dicsőítsünk itt, testvéri közösségben, istentiszteleten is, de a hétköznapokban, az életben, az engedelmisségben és a Beléd vetett hitben, a reménységen keresztül is.

Kérjük, hogy áldd meg a mai alkalmunkat, adj nekünk élő igét, Szentlelked formáljon bennünket. Azt ígérted, hogy élő és ható a Te szavad, valóban erősítse az új emberi életet, a belső embert bennünk, és hasson ránk, változtasson minket. Kérjük, Urunk, hogy az ige gyümölcse Téged dicsőítsen a mindennapok során! De ugyanakkor legyen világossággá a megélt ige, amely Hozzád vonzza szeretteinket, barátainkat, munkatársainkat!

Így kérünk, legyen áldásod mai együttlétünkön szent Fiadért, Krisztusért!
Ámen.

Igehirdetés

Amikor Isten reformátor elődeink szívében világosságot gyújtott, akkor annak fényében megértették a Bibliából, hogy mindannyiunknak egyedül Krisztusra van szükségünk, és csakis Őrá. Nem kellenek a zarándoklatok, bűneinkért való vezeklések, nincs szükség búcsúcédulákra, az emberi cselekedetek nem békítik meg Istennel, olyan érdemek sincsenek, amelyek számítanak az üdvösség szempontjából, és ahhoz, hogy üdvözüljünk, ahhoz, hogy Isten megmentsen minket, csakis egyedül Krisztusra van szükségünk. Ő az, aki kell nekünk. Ő az egyetlen út, Ő az egyetlen Üdvözítő, Ő az egyetlen Szabadító. Az Ószövetség hívő népe is vallotta, hitte ezt. Dávid király pl. a 62. zsoltár elején így vall erről: *„Csak Istenben nyugszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. Csak Ő az én kősziklám és szabadulásom.”* Ezt a csodálatos igazságot értette meg, hitte el Luther Márton, Kálvin János, reformátor elődeink, és ez képezte Istenben való örömük alapját, ez volt evangéliumuk középpontjában.

Miért beszélek erről? Azért, mert napjainkban sajnos van egy olyan tendencia, amely eltér ettől a bibliai igazságtól. Számtalan keresztyénnek mondott könyv jelenik meg már magyar nyelven is, külföldi igehirdetések érhetőek el az interneten, és ezeket olvasva, hallgatva különféle gondolatok terjednek egyházunkban, és sajnos ezek egyre inkább uralkodóvá válnak.

Ezek közül az egyik ilyen divatos nézet, ami alattomos módon beáramlik az emberek szívébe is, hogy nem elég nekünk Krisztusban lenni, nem elég Krisztusban hinni. Az, hogy Krisztusban vagyunk, nem ad meg mindent, amit csak lehet, és ezért valami mást is kell még keresnünk, valami többre kell törekednünk. Ezek az irányzatok természetesen beszélnek Krisztusról, és azt állítják, hogy Ő a középpont, ezt szavakkal vallják, de mégis a tanításuk és a gyakorlatuk azt hiteti el az emberekkel, hogy kell több, kell még valami kiegészítő. Ilyen kifejezésekkel találkoztam, hogy nem kapunk eleget Krisztusból, többet kell kapnunk a Szentlélekből, több erőre van szükségünk. Úgy beszélnek mindarról, amit Jézus Krisztusban kapunk meg, mintha szét lenne darabolva. Úgy beszélnek erről a témáról, mintha Jézus Krisztus által megszerzett örökségünket és az Ő erejét csak adagokban osztaná ki nekünk Isten. Mintha Isten úgy adná oda ezeket neked és nekem, amit Krisztus megszerzett, mint a gyógyszerész a gyógyszertárban a felírt receptre a gyógyszert: kis adagokban kimérve, és nem egyszerre mindent. Némelyek azt is mondják, hogy a Benne való hit nem elég ezek megkapásához, előbb még teljesítened kell valami pluszt ahhoz, hogy megkapd, valahogy meg kell magadtól változzál, hogy méltó legyél rá.

Az ilyen gondolkozás mögött az a hit áll, hogy amikor üdvözültél, amikor Isten hitet adott neked, amikor újjászült téged, akkor nem kaptál meg mindent Krisztusban, amit Isten adni akar neked. Ezt a helyzetet ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor valaki mindenre jogot kapna, de valójában nem kapna belőle semmit, mert nem hiszi ezt el, sem a szívébe, sem az elméjébe nem jut el ez az információ. Ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor az Édenkertben Isten azt mondja Ádámnak: „*a kert minden fájáról bátran egyél*”, csak egyet tilt meg. Ott van a bőség, de Ádám azt mondta volna: igen, igen, Uram, és utána éhezett volna, mert nem mert volna szakítani a gyümölcsből.

A kérdés az, hogy ez a gondolatmenet igaz-e, biblikus-e? Valóban többet kell kapnunk Jézus Krisztusból? Valóban többet kell kapnunk a Szentlélekből? Valóban több erőt kell keresnünk máshol? Vagy mindenünk megvan Krisztus váltságművében? Ez egy nagyon fontos kérdés, mert sok hívő élete e körül forog. Valami pluszt keresnek, mintha a Krisztusban való hit önmagában nem lenne elég. Felolvasott igeversünkben Péter apostol válaszol erre a kérdésre. Hallhattuk ezt a választ: „*Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott*”. Úgy gondolom, ez egy nagyon világos, könnyen érthető válasz. Röviden azt mondja, hogy Krisztus isteni ereje által már megkaptunk mindent, „*ami az életre és kegyességre való*” az Ő megismerése által.

Más szóval a Biblia álláspontja az, hogy Isten az üdvösségben mindent megad a hívőnek Krisztusban, és nincs szükségünk arra, hogy valami több

után kutassunk. Mindazok, akik valami többet keresnek, lehet, hogy nem tudatosan, de mégis a bibliai üdvösségtan lényegét kérdőjelezik meg, nem fogadják azt el. Igazából ellene mondanak annak, amit Krisztus a golgotai kereszten egyértelműen és világosan kijelentett, hogy mindaz, ami a mi megmentésünkhöz, üdvözülésünkhöz szükséges, az „*elvégeztetett*”. Az itt szereplő görög szó pedig nagyon nyomatékos. Azt jelenti: elvégeztetett, ami magába foglalja azt, hogy befejeződött, a végéhez ért, nem hiányosan, hanem teljes lett. Ennek a szónak mindegyik jelentése azt hangsúlyozza, hogy megtörtént és lezárult. És mégis többen azt gondolják, hogy valami mégis hiányzik, amit keresni kell.

Ez a téves elképzelés nem újkeletű dolog, már a Kolossé városában lévő gyülekezetben is felütötte a fejét. Pál apostol tudomást szerzett arról, hogy ebben a gyülekezetben néhány tévtanító ezt az eretnekséget terjeszti, hogy Krisztus nem elég, kell még valami más is. Részben ezért is írt levelet ennek a gyülekezetnek, hogy erre válaszoljon. A levél második fejezetében nevezi meg mindazokat a dolgokat, amelyekkel ki akarták egészíteni a Krisztusba vetett hitet.

De mielőtt még erről írt volna Pál apostol, előbb az 1. fejezetben megpróbálta emlékeztetni a gyülekezet tagjait arra, hogy Jézus Krisztus abszolút módon, teljes mértékben elégséges számukra. Ezt írja: „*Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába*” (Kol 1,13), múlt időben, ez megtörtént, ezt megtette Isten, átvitt a sötétség országából Fiának országába. Ezt követően az egekig magasztalja Krisztust, hogy lássuk, hogy mindent Őbenne kapunk meg. Őbenne van a mi váltságunk, bűneink bocsánata (14. v.), ne keresd azt máshol. Ő a láthatatlan Istennek képe (15. v.), „*Őbenne teremtetett minden*” (16. v.), Őbenne áll fenn minden (17. v.), Ő a feje az egyháznak (18. v.), Ő általa békéltetett meg magával (20. v.), és mintegy csúcspontként azt mondja: „*Őbenne lakik az egész teljesség*” (19. v.). Pál felmagasztalja Krisztust, hogy lásd, kicsoda Ő, és hogy Őbenne minden, de minden, ami számodra szükséges, megvan. Pál minden egyes szavával azt akarja hangsúlyozni, arról akar meggyőzni minket, hogy a teljesség csakis egyedül Krisztusban van. Ha te teljességre akarsz jutni, Krisztusra van egyedül szükséged. Krisztus az, aki mindent betölt, és Őbenne van minden teljesség, és amikor mi Őbenne vagyunk, bennünk van az Ő teljessége hit által. Ez a Kolossé-levél egyik fő üzenete.

A kolossébeli gyülekezetet különféle tévtanítóknak veszélyeztették, akik azt mondták, hogy szükséged van Krisztusra, plusz valami más dologra, és ez a plusz az, amitől igazán lelki leszel. Ez a plusz az, ami felemel téged. A plusz az, ami az igazán jó dolgokhoz juttat. És ez a nagy megtévesztés, Testvérek, hogy Krisztus nem elég, kell az a plusz. Mielőtt megnéznénk a Kolossé 2-t, hogy mik ezek a pluszok, amitől életük nagy megváltozását várják sokan, előbb hadd hozzak néhány ígét annak bizonyítására, hogy nincs másra szük-

ségünk, csakis Krisztusra. Pál újból és újból előhossa ezt a témát a leveleiben. Jó ebben az örömhírben megerősödnünk, hogy csak Krisztusra van szükségünk, és csak Őhöz kell ragaszkodnunk, nehogy félrevezessenek vagy megtévesszenek minket nem biblikus gondolatokkal. Hol tanítja tehát Pál és a Szentírás, hogy Krisztuson kívül nem kell nekünk más? Pl. *„Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”* (Róm 8,32) *„Hálát adok az én Istenemnek mindenkor tifeleletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok Őbenne”* (1Kor 1,4-5). A folytatásban ezt fejti ki, hogy mit jelent ez. János apostol pedig azt mondja: *„Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (1Jn 5,12). Ez is egy világos beszéd. Látjuk, hogy az apostolok számára ismeretlen volt ez a gondolat, hogy nekünk Krisztuson kívül vagy Őmellette kell még valami más is? Világosan tanít minket általuk a Szentlélek, hogy nekünk egyedül Krisztusra van szükségünk, és Benne kell hinnünk!

Mégis újból és újból felüti a fejét ez a tévtanítás, hogy kell még valami más, valami plusz. Nézzük meg a Kolossé 2 alapján, hogy mik is ezek. Pál összesen 4 dolgot említ, tehát a lista nem teljes, de hát nem is lehet mindent elmondani egy igehirdetésben, de ez a 4 dolog, amit említ, ezek gyűjtőcsoportok, fogalmak, alapvető dolgok, és ezért érdemes beszélnünk ezekről. Előbb hadd soroljam fel ezeket, majd utána egyesével megnézzük. Tehát mik is azok a pluszok, amelyek állítólag felemelik az embert, és előrébb visznek minket a hitben? 1. Filozófia, emberi bölcselkedés. 2. Különbeféle szabályok, törvények betartása. 3. Különleges élmények. 4. Az aszkézis bizonyos formái. Hadd fejtsem ki őket részletesen!

1. Először tehát Kolossében azt gondolták néhányan, hogy szükség van Krisztus mellett a filozófiára, az emberi bölcsességekre. Ezt írja Pál: *„Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem Krisztus szerint való”* (Kol 2,8). Egy veszélyre hívja fel a figyelmünket. *„Bennetek zsákmányt vet.”* Mi által? Az emberi bölcselkedés által. Miről beszél itt az apostol? Minden ember által kitalált gondolatrendszerre, világnézetekre, ideológiákra, filozófiákra, pszichológiákra, elméletekre, vallásokra. Tele van az emberiség történelme. A XX. századot a nagy ideológiák századának nevezik, hát egyelőre úgy tűnik, hogy a XXI. se lesz más. Az emberiség sose okul a történelméből. Újabb és újabb ideológiák ütnek fel a fejüket, amelyek félrevezetik az egész emberiséget. És ezekből aztán rengeteg van. Szekták, különféle izmusok mindenütt bőven akadnak. Mindenkinek megvan a saját kis elképzelése, véleménye Istenről, az igazságról, Krisztusról, és arról, hogy a Biblia hogyan illik vagy éppen nem illik bele ezekbe a gondolatrendszerbe. Filozófusoknak, dráma- és regényíróknak, akadé-

mikusoknak, politikusoknak, filmproducereknek, énekeseknek, talk show műsorvezetőknek, pszichológusoknak, szociológusoknak, vallási vezetőknek mindenről megvan a maguk véleménye. Hangsúlyozom, hogy a maguk véleménye. És mivel a média, a sajtó és az internet lehetővé teszi, ezért mindezeket a véleményeket nap mint nap ránk zúdítják. Mindenkinek megvan a maga véleménye az életről, az erkölcsről, és nem számít, milyen nézetet képviselünk, mert egy véleményre akad 15 másik. Az interneten vannak különféle chat-oldalak, ami azt jelenti, hogy beleírunk, és arra lehet válaszolni. Egyvalaki ír egy véleményt, arra fog 15 másik nézet érkezni válaszként. Nem csoda, hogy az emberek nehezen tudják, hogy mit higgyenek egy olyan világban, ahol ennyi vélemény van. De miért van ez így? Mert egy posztmodern világban élünk, ami azt jelenti, hogy a többség úgy hiszi, valójában nincs igazság, nincs abszolút igazság, ami mindenki fölött áll. Mindenki előáll a saját elképzelésével arról, hogy mi az igazság, és ez a legtöbb, amit tehetünk – sokak szerint. Nincs igazság, csak vélemény. Neked is megvan a saját igazságod, nekem is megvan az én igazságom, és ez mindenhol így van. Az a baj, hogy sokan keresztyének is ezt hiszik.

Ezért mondja Pál, hogy nézzétek, vigyázzatok, hogy senki ne ejtsen fogságba titeket. Az itt szereplő görög kifejezés ebben az igeversben fordul csak elő a Szentírásban, sehol máshol, ez az egyetlen hely. A későbbi görög írásokból ismerjük ezt a szót, egy ház kirablására, kifosztására, vagy egy cseléd elcsábítására, vagy pedig háborúban emberek fogságba ejtésére utal, amit Pál úgy mond, hogy ne legyetek zsákmányul. Azt jelenti tehát, hogy elragadj, mint a zsákmányt. Pál azt akarta kifejezni ezzel: ne hagyd, hogy bárki elhurcoljon és fogságba ejtsen téged tetszetős gondolatokkal! Ne hagyd, hogy bárki elrabolja az elmédet, elrabolja a lelkedet, elcsábítson vagy kifosszon a filozófia és emberi bölcselkedés által! Ne hagyd, hogy bárki is eltávolítson téged Krisztustól olyan világnézetekkel, értékekkel, erkölcsökkel és elvekkel, amelyek az emberi bölcsességből származnak! Azt mondja, hogy ez a filozófia üres csalás. Ez Pál véleménye a filozófiáról, ő pedig járt Athénban, és beszélt is a filozófusokkal, és ő maga is képzett ember volt. Ezt olvassuk: *„Meglászatok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által”*. Nincs időm kifejtteni ennek a gondolatnak a mélységét, de szerintem a lényeg világos, és értjük. Krisztus mellett nincs szükségünk világi bölcsességre! Csak ez egy olyan éles határvonal, amelyet kevesen szeretnek meghúzni, mert elkülöníti a hívőket a világi gondolkodásmódtól, és egyedivé teszi. A gondolkozásunknak el kellene térnie másokétól, és ez hamar feltűnne, és ez az, amit sokan nem szeretnének, pedig Pál itt figyelmeztet erre: vigyázzatok, ne keressetek világi bölcselkedéseket Krisztus mellett!

2. Másodszor a tévtanítók azt hirdették, hogy nem elég csak Krisztusban hinni, hanem bizonyos törvényeket, szabályokat is be kell tartani ahhoz, hogy valaki lelki ember legyen. A 16. versben azt mondja: *„Senki azért tite-*

ket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában.” Más szóval – azt mondja Pál –, ne engedd, hogy bárki is a lelkeségedet az alapján ítélje meg, hogy bizonyos szabályokat, rituálékat betartasz-e vagy sem. Miért? A 17. vers szerint azért, mert azok „csak árnyé-
kai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé”. Miről van itt szó? A külsőségekben megnyilvánuló vallásosságról, a szertartásokról, a rituálékról és olyan kegyességi törvénykezésről, amely az embertől származik. Ez jellemezte a judaizmust, a zsidóságot, tele voltak szabályokkal. Krisztust hányszor ítelték el emiatt! Ott volt nekik Isten törvénye, de még azt is félreértelmezték. Hogy lehet, hogy a Te tanítványaid nem mosnak kezet étkezés előtt? Az atyák hagyománya. Hogy lehet, hogy gabonát mernek szombaton szedni, és azt megenni? Hogyhogy Te szombatnapon gyógyítasz? Milliós szabály. És a mai keresztyénség is kitalálja a maga szabályait, és az alapján néz a másokra. Ez nem tartja be! Ez nem olyan ember! Ez nem olyan hívő! Ítélni akarnak az alapján – mondja Pál –, hogy mit esztek, betartjátok-e a 40 napos böjtöt, amit az Ige sehol nem parancsol (hanem csak katolikus hagyomány), kóser-e vagy sem az étrendetek, betartjátok-e a megfelelő ünnepeket, a szombat napját, a különleges újholdra eső szombatokat, körül vagytok-e metélve vagy sem (vitatkozik Pál máshol). A zsidóság hozza a maga szabályait. Ti, keresztyének, betartjátok-e ezeket? Napjainkban nem csak a katolikus egyház van tele ilyen szertartásokkal, hanem sajnos a miénk is, ahogyan sok szekta és kiségyház is ezektől szenved. Vannak, akik a szombatnap betartásáért vannak sajnos nagyon oda, nem értve meg, amit Pál korábban mondott: „melyek csak árnyékaik a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé”, és a törvényt Krisztus betöltötte. Ha te akarsz betölteni, elbuzdulsz, de Ő tökéletesen betöltötte. Hiába mondják, hogy nem vagy jó hívő, ha ezt vagy azt nem csinálod, attól még te Krisztusban teljes vagy. Van, aki a szombat betartására helyezi a hangsúlyt, van, aki másra. Pál azt mondja ezekről: ne hagyjátok, hogy ezek tévútra vezessenek benneteket. Egy percig se gondoljátok, hogy szükség van valamilyen külső tevékenységre ahhoz, hogy igaz hívők legyetek vagy üdvözüljétek. Mert az üdvösség csak Krisztusban adatott meg. És ha ezt elhiszitek, abból fog következni az engedelmes-ségre való törekvés, a különféle értékrend. De ezek már következmények, nem megelőzik az üdvösséget, nem feltételei annak.

Ha tehát valaki azt kérdezi: mit jelent keresztyénynek lenni? Azt jelenti, hogy el kell mennem erre és arra az eseményre egy gyülekezetben? Így garantálom a helyemet a mennyben? El kell végeznem valamilyen rituálét, el kell mondanom ezeket az imákat, el kell mondanom ezeket a dolgokat, meg kell gyújtanom gyertyákat, be kell tartanom a szombatnapot stb. Pál azt mondja ezekre, hogy nem. Ezekért nem jutsz a mennybe, nem lesz tiéd a bűnbocsánat, nem jutsz üdvösségre. Egyedül Krisztusra van szükséged, egyedül Ő üdvözít téged. És amikor már Ő a tiéd, és te az Övé, akkor Őbenne válnak ezek

a dolgok majd fokozatosan fontossá. Mivel szereted Őt, ezért szeretni fogod azokat is, akik az Övéi, ezért akarsz majd a gyülekezetben lenni (nem azért, hogy üdvözülj, hanem mert már üdvözültél, múlt időben, mert már tiéd lett Krisztus, ezért akarsz majd gyülekezetbe menni, mert azokat is szeretni akarsz, akiket Ő szeret), ezért akarsz majd imádkozni is. Őbenne kapsz meg mindent. Nincs olyan tehát, hogy Krisztus plusz a törvények, mert Őbenne minden törvény beteljesedett, és Őbenne minden a miénk!

3. Harmadszor, Kolossében azt hirdették, hogy Krisztus mellett szükség van misztikus élményekre, megtapasztalásokra. A 18. versben ezt olvasuk: *„Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban”* – ez valójában hamis alázatot jelent – *„és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével.”* A görög szöveg jelentését nehéz visszaadni, ezért nem pontos fordítás az, hogy olyanokat tudakozódnak, amelyeket nem láttak. Az ősi szöveg azt mondja, hogy behatolva olyan dolgokba, amelyeket látott, tehát itt látomásokról van szó. A nem szó nem szerepel itt. A lényeg tehát az, hogy többen úgy gondolták: nem elég, hogy Krisztusod van, kell, hogy látomásokat is láss, beszélned kell angyalokkal is (ez Kolossében volt), kell egy mélyebb, titokzatos élmény. Testvérek, erre a XXI. század érzéki embere nagyon vevő: kell valami élmény, valami belső melegség, valami különleges megtapasztalás, ami az idegrendszeremen végig megy, mintha a lélek testi lenne. Kell valami plusz tapasztalás. És ez egyfajta hamis alázathoz vezet a megtévesztetteket – mondja Pál –, mert a 18. vers vége szerint valójában felfuvalkodottságról van szó. Az ilyen különleges élmények megtapasztalása azt az érzést kelti az emberben, hogy ő különleges, mert Isten adott nekem ilyen különleges élményt, és ez az, amit Pál felfuvalkodásnak nevez. Ilyen misztikus, különleges élményeket kereső keresztyénség napjainkban is létezik. A karizmatikus mozgalom nyelveken szólás, kézrátételes gyógyítás utáni vágyakozása ezen alapszik, valami többet, valami szokatlant, valami különöset, ilyet átélni! De az az irányzat is ilyen, amely az imádságot lassan meditációvá akarja tenni, vagy amely a zarándoklatot valami különleges lelki élménynek mondja. Szomorúan hallom, hogy reformátusok is már egyre többen zarándokolnak, és hogy milyen élmény az, és hogy azon lehet találkozni Istennel. Sehol nem olvasom az Igében ezt. A 19. vers rávilágít mindezek szomorú következményére: nem ragaszkodnak a Főhöz, azaz Krisztushoz, hanem ezekhez a megtapasztalásokhoz. Nincs szükségünk tehát semmi különös élményre, különösen nem olyanokra, amiből ki akarják zárni az emberi értelmet, mert ezeknek az élményeknek a lényege, hogy te ne akard érteni Isten akaratát. Ezek érzések, ezek tapasztalatok, és nem az Igébe vetett hitre helyezik a hangsúlyt, amihez kell az ember értelme és szíve. Azt mondja Pál: elég egyedül Krisztus! Nem kellene ilyen megtapasztalások, és ne higgyük magunkat kevesebbnek, ha nekünk nincsenek ilyenek.

4. Végül, negyedszer azt mondja az apostol, hogy amivel ki akarják egészíteni a Krisztusba vetett hitet, az az aszkézis és annak bizonyos formái. Ezt mondja a 20-23. versekben: *„meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. (Amik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatait és tanításait szerint? Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.”* Ha röviden össze akarom ezt a gondolatmenetet foglalni, akkor azt mondom, hogy Pál az aszkézisről beszél. Ezt a szót nemigen szoktuk használni. Aszkézis. A test és annak vágyainak megtartóztatását és ennek gyakorlását jelenti (gyakorlatot jelent eredetileg). De mit mond erről Pál? Nézzük meg ismét a 20. verset: *„meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól”*. Mit jelent ez? Mi történik akkor, amikor Krisztusban kezdünk hinni? Meghalunk ennek a világnak. Ez annyit jelent, hogy törvényileg nézve kikerülünk ebből a világból, az már mögöttünk van, a múltunkká vált, és most egy új világban, Isten országában, az üdvösség birodalmában élünk, amelyben a bűnök bocsánata uralkodik, nem a törvények. Krisztus helyettünk teljesített minden törvényt, rendeletet, ezért azok hatályukat veszítették az újjászületett hívőkre nézve. Bátorítanak minket az engedelmességre, vezetnek azok útján, de minékünk már nem kell bármit is kiérdemelni a törvények szerint. Őbenne teljes vagy, nem kell még rajta kívül különféle szabályoknak megfelelned, hogy tiéd legyen minden Krisztusban. Ha viszont ez igaz – kérdezi Pál –, akkor miért akarjátok magatokat ismét alávetni olyan szabályoknak, mint pl. ne fogd meg, ne kóstold meg (azaz éhezzél, böjtöljél, kínozd a testet), ne érintsd meg, mintha még mindig a világban élnétek? Ez az aszkézis lényege. Vissza a világ elemi tanításához. Ez vezetett el a barlangban élő szerzetesekhez és remetékhez. Az apostol le is leplezi ezt a gyakorlatot. A 23. versben mondja el, hogy valójában miért teszük ezt az emberek. Ezt írja, hogy ezek a dolgok *„bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben”*. Mi ez? Saját vallás kreálása, kitalálása. A magam módján tisztelem Istent, nem úgy, ahogy Ő azt nekem az Igében mondja. Milyen szabályokkal? Ne fogd meg, ne egyél, ne nősüljél stb. Olyan szabályok szerinti élet, amelyet Isten nem parancsolt. Krisztusban Isten felszabadított minket a törvény és annak követelményei alól, mivel Krisztus beteljesítette azokat. Ne hidd, hogy te beteljesíted a törvényt, ha egyszer azt már Krisztus megtette helyetted. Ha azonban mégis kitalálunk ilyen szabályokat, akkor ismét megkötözzük magunkat. *„Bölcsességnek látszanak”,* de valójában – ahogy Pál mondja – *„nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók”*. Azaz felfuvalkodottá, büszkévé tesznek, mintha azt mondaná az ember: látod, miket teszek, hogyan kínozom maga-

mat Istenért? Igen ám, csak hogy Isten ezt nem várja el tőled, ezt nem parancsolta az Igében. És Pál még egy dologra hívja fel a figyelmünket. Azt mondja: ha nektek Krisztus nem elég, és még mellette ilyenekre van szükségetek, akkor azzal, nem hogy nem dicsőítitek az Urat, hanem pont, hogy megfosztjátok Őt, mitől? A hálaadástól. Az aszkézis és az önsanyargatás megfosztja Istent a hálaadástól. Ezt olvassuk az 1Tim 4,3-ban: *„Akik tiltják a házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a hívőknek és azoknak, akik megismerték az igazságot”*. Pál tehát figyelmeztet minket arra, ne hagyjuk, hogy bárki összezavarjon minket ilyenekkel, mert Krisztusban lakik a teljesség. Isten azt akarja, hogy akár együnk, akár igyunk, Őt dicsőítsük, hálaival éljünk mindazzal, amit nekünk adott, ne pedig sanyargatással, minthogyha azzal valamit kiérdemelnénk. Tegyük fel tehát a kérdést: hiányzik valami Krisztusból? Van valami lényeges, amit Őbenne ne kapnánk meg? A Biblia egyértelmű válasza az, hogy nem. Krisztusban nem hiányzik semmi. A 10. vers válasza világos: *„És ti Őbenne vagytok beteljesedve...”* A lényeg tehát, amit Pál mond, a következő: nincs szükségetek semmi másra. Krisztus mindent elintézett. Őbenne már minden a tiétek lett. Vele együtt eltemetettetek a keresztségben. Feltámadtatok Vele együtt a halálból. Teljes vagy Krisztusban. Ez a bibliai üdvösség tanának örömhíre, ezért nincs okunk arra, hogy valami többet hajszoljunk vagy keressünk. Nem Rajta kívül kell tehát keresgelnünk, hanem Őbenne kell megtalálnunk minden erőforrást erre az életre és kegyességre. Péter azt írja, hogy Őbenne mindent megkaptunk, ami ehhez az élethez és kegyességhez, hitélethez kell. Benne kell hinnünk, és ez a hit válik az isteni erőcsatornájává számunkra. Minden Krisztusban van. Minden igazság, minden bölcsesség, minden tudás, minden megértés, minden békesség, minden öröm, minden érték, minden beteljesedés, elégedettség, minden cél, minden szabadulás, minden erő, minden vigasztalás és minden örök reménység Krisztusban van egyedül, Neked Őbenne kell megtalálnod, és Őbenne megkapnod a Belé vetett hit által, sehogy máshogy. Őt birtokolni annyi, mint mindent birtokolni; Őt nem birtokolni annyi, minthogy semmid sincs. A Biblia ezeket Krisztus kikutathatatlan gazdagságának nevezi, és ez így van. Nekünk nem valami plusz kell, hanem Krisztus kell, és Őbenne kell mindent megkapnunk. Higgyük ezt el, és dicsőítsük Őt ezért!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy végéremehetetlen bölcsességed szerint szent Fiadat küldted el, hogy kihozzál bennünket a halál állapotából, és örök életre vezess el. Magasztalunk azért, Úr Jézus Krisztus, hogy Tebenned mindent megkaphatunk, és már ebben a világban is minden a miénk. Már most örökösök vagyunk, már most miénk a korona, már most miénk a gazdagság. Bár ennek teljes valóságát majd ak-

kor láthatjuk, mikor magad mellé veszel, de mégis, mint gyermekeid, már most ennek örvendezhetünk, és mindent valóban a magunkénak tudhatunk, amit Tebenned megkaptunk.

Bocsásd meg, amikor nem csupán elfeledkezünk erről, hanem magunk akarunk gondoskodni valami pluszról, azt híve, hogy Te nem vagy elég, mert megreked a lelki életünk, a hitünk, elfordítjuk a szemeinket Terólad, és másfelé nézve tájékozódunk, kutatgatunk, pedig Benned kellene csak még inkább megerősödnünk. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy segíts ebben, és erősíts meg minket ebben az örömkben és hitünkben, hogy Te a miénk, mi a Tied lehetünk. És valóban Tebenned a hétköznapi élethez szükséges erő, türelem, bűnbocsánat, kegyelem a miénk lehet. Kérünk, segíts ezt elhinnünk, és segíts ilyen hit által élnünk, cselekednünk!

És kérünk, hogy Te magad hozd vissza azokat a bárányokat, akik másfelé tévedtek, akik nem látnak Téged ilyen elégségesnek, akik nem látják a Benned lévő gazdagságot! És kérünk, ha mi is ilyenek vagyunk, fordítsd vissza szívünket újból és újból Tereád! Köszönjük Neked, hogy Igédben újból és újból magadat adod elénk, hogy valóban ne másban bízunk. Kérünk, hogy a napi csendességeinket is áldd meg, és a Veled való kapcsolatunkban erősítsd meg a belső embert, vezess el minket érett férfiúságra, hogy „*a tanításnak akármilyen szele*” ne vigyen minket Tőled távol, mint a szél a hajót a tengeren, hanem valóban szilárdan meg tudjunk állni abban, amit adtál, amikor új életre hívtál, megtérésre, akkor meg voltunk győződve, hogy csak Te kellesz, és örömk volt ebben. Kérünk, ezt az örömet újból és újból add nekünk!

Kérünk, áldd meg az előttünk álló hetet is minden alkalmával! Erősítsd betegeinket a Beléd vetett hit által, adj nekik erőt elhordozni a test fájdalmait! Eléd hozzuk gyászolóinkat. Kérünk, Te legyél az ő vigasztalójuk, megerősítőjük!

Eléd hozzuk, Urunk, népünket, egyházunkat, annak vezetőit. Szentlelked munkálkodjék szívükben, kérünk, hogy Téged hirdessenek, és Szentlelked szerint hozzanak döntéseket! Kérünk magyar népünkért, hogy a sokféle eltévelyedésből és istentelenségéből Te térítsd meg, adj ébredést, kérünk!

Könyörgünk az európai helyzetért és a háborúkért, amelyekről hallunk! Tudjuk, Urunk, hogy hatalmad szerint népeket tudsz felemelni, és ugyanezzel a hatalommal ledönteni és eltüntetni a történelem színeről, kérünk, hadd bízunk Rád ezeknek a népeknek sorsát is, és kérünk, kegyelmed szerint adj békét!

Kérünk, hogy áldj meg bennünket a mindennapi életben, hadd valljunk meg tetteinkkel, ne csak szavainkkal Téged Úrnak, Megváltónknak, Szabadítónknak! Gyermekeink, unokáink nevelésében is Te vezess bennünket, hogy a Biblia igazságait magként ültess az ő szívükbe, és támassz életet! Kérünk azokért a szeretteinkért, akik nem a Tied még, adj halló füleket és értő szíveket a Te szavad befogadására, de kérünk, nekünk is adj minden nap, hogy

KRISZTUSBAN MINDEN A MIÉNK

mikor olvassuk, halljuk az Igét, vagy beszélünk róla, az ne a földre, hanem a szívünkbe hulljon, és ott gyümölcsöt teremjen a Te dicsőségedre!

Így könyörgünk, hogy maradj velünk ígéreted szerint addig, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé nem veszel bennünket! Kérünk, akkor is csak Benned bízunk, hadd legyen ez örök reménységünk! Órizz addig is minden nap a hitben, kegyelmedben! És kérünk, hogy szentelj meg bennünket, hogy egyre inkább Téged dicsőítő életet tudjunk élni!

Kegyelmedben bízva kérünk, szent Fiadért, hallgass meg!

Ámen.

225,5-8

5. Ő a Megváltó, akit megígértem,
Róla mit szoltam, íme, betöltöttem,
Áldozatával megengeszteltettem,
És megbékéltem.
6. Emberek, népek, csak Őt hallgassátok,
Amit parancsol, azt megfogadjátok;
Kik nem halljátok, mind eltévelyedtek,
És mind elvesztek.
7. Felséges Isten, tenéked könyörgünk,
Hogy mutassad meg szent Fiadat nekünk,
Hogy őtet látván, benne remélhessünk,
Üdvözülhessünk.
8. Adjad, hogy lássuk a világosságot,
Te szent Igédet, az egy igazságot,
A Krisztus Jézust: örök vigasságot,
És boldogságot.